21 let života

*

S předmluvou od Tomáše Kluse

Adriana Pazderková

21 let života

Copyright © Adriana Pazderková, 2025
Cover & Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-039-8 (pdf)
ISBN 978-80-7665-038-1 (print)

21 let života

Backstage Books

2025

Adriana Pazderková

... protože už kolem sebe nemám jen anděly bez křídel... brácho, patří Ti nemalá část mého života, tudíž i této knihy. Proto bych ji ráda věnovala právě Tobě. Děkuji Ti za vše, co jsi pro mě stihnul udělat. Mrzí mě, že Ti to už nemůžu říct. Ať už jsi v klidu a raduješ se se mnou.

Mám tě ráda A.

Obsah

	Úvodem	11
	Předmluva Tomáše Kluse	13
1.	Ještě před	15
2.	A jedeme!	19
3.	Den „D“	35
4.	První komplikace	47
5.	Zlepšení	49
6.	Druhý pobyt	57
7.	A další rehabilitace…	63
8.	Tentokrát jiný pobyt	67
9.	Ještě trochu jiné „komplikace“	71
10.	A co teď?	77
11.	Nový začátek?	83
12.	Osudný rok…?	89
13.	Chodím?!	97
14.	Kontrola	99
15.	A zpět do „normálu“	109
16.	Teď už bude jen a jen dobře…	119
17.	A dost!!! Už nemůžu	121
18.	Lepší zítřky?	125
19.	Nový život (???)	133
20.	Zákrok	155
21.	Cílová rovinka	161

Úvodem

Chtěla bych jen říct, že nesmírně a celým svým srdcem děkuji za možnost sepsání a vydání mého životního příběhu. Mým největším přáním i cílem téhle knihy je poukázat na to, že ani touhle tvrdou ránou život nekončí a že jen MY SAMI JSME STRŮJCI SVÉHO ŽIVOTA. Jsem přesvědčena, že osud pouze naděluje úděly a jiné „dary“ a je jen a jen na nás, jak se s tím vypořádáme. Klaním se až k zemi a DĚKUJI ZA NĚ.

Předmluva Tomáše Kluse

Většinou se na svých cestách potkáváme jako důsledky příčin. Vidíme člověka, co nějak vypadá, nějak se chová, nějak na nás působí... Ihned se nám v hlavě hromadí hodnotící soudy a rovnou si o druhých myslíme něco a domníváme se, že je to naše NĚCO pravdou. Proto se naše osobnost vyskytuje tolikrát, kolik je očí a myslí, které ji vnímají.

Většinou se tak připravujeme, vinou předsudků, o možnost hlubokých poznání skrze druhé, nedáme jim šanci, protože neprojdou sítem našich představ o nich.

Adriana, kterou jsem měl tu čest poznat a stihnul nepřijmout stereotypní postoj – chudák holka, chovej se k ní tak a tak... – dost jistě i zásluhou síly bezprostřednosti jejích úžasných rodičů, přináší svou upřímnou zpovědí klíč k pochopení omezenosti naší předpojaté mysli. Bere nás s sebou k poznání oněch příčin a vnitřních struktur, které z každého z nás tkají jedinečnou bytost.

A přesně takovou výjimečnou bytostí Adriana je. Nejen pro svou neutuchající víru, v sílu nepodlehnout ve hře života rozdaným kartám, ale především pro své

odhodlání těmi kartami hrát hru nejvyšší – inspirovat a dávat naději, nikoli mudrováním, ale vlastním příkladem.

A o tom je tato kniha. O hrdince, která svým hrdinstvím nepotřebuje ohromovat, jen konstatuje, že v každém z nás je ukryta superschopnost říct životu ano, neklást odpor, ale jen být a nechat srdce bít.

Věřím, že moc rozbít nejedno srdce následující řádky rozhodně mají, že umí učit vnímat víc srdcem než očima, a je mi ctí vám všem popřát transformující četbu.

V úctě vší
Tomáš Klus

1. Ještě před

Začněme hezky od začátku – všechno nějak začíná.

Můj život začal v roce 2000, krásné číslo, zdá se. Narodila jsem se v Brně dvěma skvělým lidem, jimž budu vždycky nesmírně vděčná, budu k nim vzhlížet a budou mě inspirovat po celý můj život.

Už mí rodiče to totiž neměli vůbec jednoduché. Započalo to brzkou láskou, kterou u nich dodnes obdivuji a s radostí pozoruji, jak je i po těch dvaceti pěti letech stále silná. I dnes se denně vítají polibkem, pohladí se, zkrátka – chovají se k sobě opravdu krásně. Do cesty se jim ale postavil taťkův povinný nástup na vojnu. Byli více než rok od sebe. Následně se ale vrátil, i když se jeho pobyt nečekaně prodloužil, protože úplně neplnil povinnosti, a toužili se s mamkou navzájem osamostatnit, být spolu. Bydlení se jim dlouho nedařilo nalézt, a tak se nastěhovali do místní vinárny – ubytovny, která nebyla úplně komfortní. Ale ve dvou se to lépe táhne. Taťka, namotivovaný nejrůznějšími knihami o osobním rozvoji, se rozhodl celý dům koupit a k němu přikoupit ještě vinný sklep. Všechno se dařilo, a tak se oba rozhodli koupit ještě malý penzion a domluvili se, že budou pořádat různé akce. Také se vše krásně dařilo, mí rodiče si žili naprosto hezky,

pohodlně a lépe než standardně, a tak namířili ještě výš, rozhodli se koupit grandhotel a hostit v něm zákazníky, ubytovávat nejrůznější hosty i lidi z firemních akcí a tak dále… Ano, určitě měli strach, jestli to vyjde, ale se strachem toho v životě příliš nedosáhneš. Nesměli se mu tehdy prostě poddat, ale naopak ho přemoct.

A tady to začalo trošku troskotat. Zákazníků nebylo tolik, aby hotel dostatečně vydělával, i když už nějakou dobu fungoval, a tak rodiče přemýšleli nad nejrůznějšími cestami, co dál. Kudy se vydat?

Situace nakonec rozhodla sama. Bylo to tehdy jen a pouze na nich. Spolupracovníci jim, bohužel, neměli jak pomoci. Grandhotel zkrachoval. Naši ho logicky ale museli ihned zaplatit, proto si museli vzít několik půjček, které opravdu nebyly malé. Chybami se člověk na jednu stranu učí, na druhou – za chyby se platí.

Nastalo opravdu nelehké období. Lidi z okolí na ně začali házet špínu a vysmívali se jim. (Osobně nechápu, jak to mohli unést, klaním se…) Taťka, z pozice „hlavy rodiny“, se snažil jakkoli vydělat peníze. Odjel někam třeba tři sta kilometrů daleko prodávat ovoce. Několik týdnů spal v autě, jen aby přivezl koruny, které tolik potřebovali. Mamce doma nechal opravdu málo, co si mohli dovolit, a každá koruna se musela třikrát otočit a určit, zda je opravdu nutné ji utratit. Měli dost hluboko do kapsy. A v té době mamka zjistila, že očekává mého bratra. Zdálo se to jako naprosto neunesitelné, nicméně život nám naloží tolik, kolik uneseme. Mamka byla a je silná a unesla to, ještě

k tomu společně s taťkou… Holt se uskromní. Na miminko se i přes tak složitou situaci těšili, spatřovali v tom jakési potěšení, nový smysl života. Už asi měsíc po narození klučiny se mamka ale opět vrátila do práce a k vydělávání peněz. Začalo se blýskat na lepší časy. Bráchu neustále hlídala babička, která se nedávno rozvedla a taky začínala žít nový život. To ale odbíhám. Finanční situace mých rodičů se stále lepšila, pořád